

СЕКЦІЯ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-1>

Джуган В. О.,

кандидат юридичних наук, доцент,

*доцент кафедри цивільного та господарського права і процесу
Івано-Франківського навчально-наукового юридичного інституту
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА СТАРОДАВНЬОГО ЄГИПТУ

Стародавній Єгипет є однією з найдавніших держав у світі, яку єгиптяни називали Та-Кемет – «чорна земля», а давньоєгипетське право було досить розвинутим впродовж всього існування Стародавнього Єгипту. Давньоєгипетська правова система була вибудована не на об'єднаних нормах права, а на регіональних правових прецедентах, які встановлювалися єгипетськими судами, тому що регіони мали певну незалежність. Самі судові рішення приймалися іменем Осіріса, а сьогодні суди виносять рішення іменем держави або іменем правителя. Сама організація судової системи в Єгипті базувалася не на принципі інстанційності (місцеві, апеляційні та вищі спеціалізовані суди як зараз), а за суб'єктною спеціалізацією (тобто, за предметом спору та сторонами спору). Сам судовий процес Осіріса був: побудований на класичній міфологічній концепції, сильно однобоким, спрощеним, проте передбачав милосивість, змагальність, публічність та презумпцію невинності. Отож, система правосуддя Стародавнього Єгипту багато в чому є схожою на сучасну систему правосуддя, в тому числі з тою, яка є в Україні. Тому дослідження питання давньоєгипетської системи правосуддя є актуальним.

Дослідження правової системи Стародавнього Єгипту здійснювали такі науковці: Бандурка О.М., Бедрій М.М., Бостан Л.М., Бостан М.К., Гапотій В.Д., Грубінко А.В., Джужа О.М., Дурнов Є.С., Каюк Д.Г., Кузьминець О.В., Куйбіда Є.О., Лаврик Г.В., Логвиненко Є.С., Логвиненко Л.М., Маймескулов Л.М., Макарчук В.С., Мудрак І.Д., Орлова О.О., Попенко Я.В., Сало В.А., Сокур Ю.В., Сотниченко В.М., Талдикін О.В., Хома Н.М. та інші. Однак очевидно, що судова система

та процес його здійснення мали певні особливості, тому з'ясування цього питання є важливим.

Дана доповідь присвячена аналізу процесуального права Стародавнього Єгипту. Для цього потрібно з'ясувати: судову систему Стародавнього Єгипту та особливості процесу здійснення правосуддя в Стародавньому Єгипті.

У Стародавньому Єгипті суд (кенбет) не був відокремлений від адміністрації [1, с. 68]. Найвищою судовою інстанцією був фараон [2, с. 68; 3, с. 73; 4, с. 8]. Він міг будь-яку справу розглядати особисто, міг змінити рішення будь-якої іншої судової інстанції. Здійснення верховного судочинства фараон доручав візиру. Візир розглядав справи або одноособово, або як головуючий на Раді десяти [3, с. 774]. Нарівні з ним існували кенбети округів і окремих міст.

В епоху V династії як вищий судовий орган Стародавнього Єгипту виникла «палата шести», яку теж очолював візир. У надзвичайних ситуаціях фараони призначали особливі судові колегії. Чинивник, який відповідав за конкретну справу чинив суд своїм підлеглим. Суд, в основному, був колегійним. Однак вищий суд від імені фараона чинив візир [1, с. 27].

У період Нового царства судова влада здійснювалася особливими колегіями – кенбетами: центральною, що складалась з 30 членів («колегія 30 суддів»), окружними, міськими [4, с. 8]. Існували й номові суди. Центральний суд (кенбет) складався зі знатних громадян. У областях (номах) діяли свої суди. Судовий розгляд здійснювали номархи [2, с. 68] як самотійно, так і за участю знавців законів та звичаїв (урядовців) [3, с. 74].

У Давньому царстві у ролі місцевого суду виступали общинні органи самоврядування [1, с. 27]. Це була нижча ланка судової системи, функції яких виконували ради общин. У містах судочинство вершили правителі міст, а в общинах – старости (водночас, слід звернути увагу, що лише дрібні місцеві споруди перебували у їх юрисдикції) [3, с. 74]. До їхньої компетенції відносилися спори про землю і воду, сімейні і спадкові відносини [1, с. 27].

Релігійні злочини розглядали жрецькі (храмові) суди. Склад жрецького (храмового) суду «присутності» був непостійним. У Фівах, наприклад, він змінювався щодня. Рішення жреця-оракула не підлягало оскарженню в силу величезного релігійного авторитету. Однак фараон, як вища судова інстанція, міг особисто вирішити будь-яку справу та скасувати рішення кожного суду. За наказом фараона створювалися надзвичайні судові комісії з розгляду таємних справ [2, с. 68].

На техніку виготовлення законів у Стародавньому Єгипті проливає світло указ фараона Хоремхеба (середина XIV століття до н. е.).

У ньому розповідається про те, як «шукаючи блага справу для Єгипту, досліджуючи справи», фараон «особисто говорить у вигляді указу», а переписувач із приладом та сувоєм записує «згідно з усім тим, що сказав його величність». У цьому ж указі перелічено критерії відбирання на посаду суддів: «Небагатомовні, гречні, які уміють судити, слухають промову царя та закони судової палати». Судова ієрархія встановилася тільки у карних справах. Хоча суддя вважався «жерцем богині Істини» та її символ він носив у себе на грудях, однаково хабарництво у судах було звичайним явищем, як і в усьому державному апараті [5, с. 54–55].

Особливе місце у праві Стародавнього Єгипту займав процес. Головною метою судового розгляду та рішень, що ухвалюються, було запобігання можливості повторного злочину. Мета суддівської участі у справах управління державою виглядає дуже давньою за походженням і призначенням – умиротворення конфліктуючих та покірливих. Правилами правосуддя єгиптян вважались також такі: правосуддя слід відправляти милостиво, і воно має бути для бідних таким же, як і для багатих [5, с. 54]. Судовий процес не знав розподілу на кримінальні та цивільні справи [1, с. 27; 6, с. 34]. Діловодство мало письмовий характер.

Процес розпочинався з подання усної чи письмової заяви потерпілої сторони чи позивача [6, с. 34; 7, с. 31]. Далі розпочинався сам процес за скаргою потерпілого, що мав характер змагання з усними виступами сторін, письмовими та усними свідченнями. У рішенні зазначалися його законні мотиви. Особливо небезпечних злочинців розшукували і доставляли до суду царські чиновники. Суд був публічним (відбувався привселюдно біля храму) і мав змагальний характер: обвинувачення і захист підтримували сторони. Судова справа вважалася закінченою після винесення суддею рішення. Воно оголошувалося без мотивів. Суддя прикладав до чола особи, яка виграла судовий процес, зображення бога істини і справедливості, яке він носив на шії (зображення богині Маат). Щодо санкції, то суд міг погодитися з тією, яку просив потерпілий, або визначити іншу, на власний розсуд [3, с. 74]. Смертний вирок приводився до виконання негайно і публічно [6, с. 34].

Доказами вважались: покази свідків, клятва свідків і скаржника, огляд місця події, письмові акти, присяга перед статуями богів, зізнання під час тортур [3, с. 74].

В «Книзі Мертвих» як збірнику єгипетських гімнів і релігійних текстів було відображено представлення суду над людиною в загробному житті за діяння під час життя. Книга Мертвих повністю описує судовий процес.

Таким чином, суди в Стародавньому Єгипті були створені за принципом суб'єктної спеціалізації, тобто залежно від предмета і сторін спору. Так, Великий кенбет приймав найважливіші рішення щодо міжнародних та міжрегіональних відносин, соціального захисту від неврожаїв, призначення та покарання чиновників вищого рангу. Суди нижчих рівнів розглядали питання щодо вирішення спорів між простим населенням країни, посвідчення договорів про передання земельних ділянок і будівництв. Судовий процес був письмовий та починався з позову потерпілої сторони чи позивача. Суд був публічним і змагальним. В основі процесу була презумпція невинності, при цьому найважливіше значення для прийняття рішення у справі мали фактичні докази, а не слова.

Список використаних джерел:

1. Талдикін О. В. Держава і право Давнього Сходу: структурно-логічні схеми і таблиці : навчальний посібник. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 136 с.
2. Бандурка О. М. Історія держави і права зарубіжних країн : підручник ; під ред. О. М. Бандурки, Д. В. Швець, М. Ю. Бурдін, О. М. Головка. Харків : Майдан, 2020. 618 с.
3. Гапотій В. Д., Куйбіда Є. О., Попенко Я. В. Історія держави і права зарубіжних країн (стародавній світ та доба середньовіччя) : підручник. Мелітополь : Видавництво МДПУ ім. Б. Хмельницького, 2015. 603 с.
4. Мудрак І. Д. Історія держави і права зарубіжних країн: курс лекцій. Державна податкова адміністрація України ; АДПСУ. Ірпінь, 2001. 232 с.
5. Власенко С. І., Россіхін В. В., Маймескулов Л. М., Тихоненков Д. А. Історія держави і права зарубіжних країн: підручник для студентів вищих навчальних закладів ; за редакцією Л. М. Маймескулова. Харків : Право, 2011. 520 с.
6. Грубінко А. В. Історія держави і права зарубіжних країн : навчальний посібник. Тернопіль : ТНЕУ, 2010. 392 с.
7. Кузьминець О. В., Дурнов Є. Є., Сокур Ю. В. Історія держави та права зарубіжних країн (схеми, коментарі, термінологічний словник) : навчальний посібник. К. : Національна академія внутрішніх справ, 2012. 242 с.